

Umjetnik u Hrbokima

Rijetko kada se vraćam kada nekud prođem, ali kad sam autom prošao kroz Hrboke, nešto me je natjeralo da se kod spomenika okrenem i vratim. I tako sam tu i ostao. Ovo mi je peti i nadam se posljednji atelje, kaže akademski kipar Alija Rešić

**Napisala Barbara BAN
Snimio Neven LAZAREVIĆ**

Žene i konji akademskom kiparu Aliji Rešiću trajni su izvor inspiracije. Iako kaže da to nisu jedini njegovi motivi, najčešće ćete u njegovoj ogromnoj galeriji, ujedno kući u selu Hrboki na Barbanštini, nabasati upravo na skulpture koje veličaju ženine obline ili snagu konja. Rešić je nakon godina seljenja ateljea mir našao u tom malom selu iznad Raškog zaljeva.

Ovaj umjetnik, član Hrvatskog društva likovnih umjetnika Istre koji je svoju titulu stekao na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, rođen je u Prijedoru, a za Domovinskog rata 1993. iz Zagreba je došao u Istru i tu ostao. I oni koji ne prate likovna zbivanja, znat će o kome je riječ na spomen skulpture žene na ulazu u pulsku galeriju Nemeš. Ljubitelji kiparstva prisjetit će se brojnih njegovih skupnih i samostalnih izložbi, koje je od 1977. godine imao u Bosni, Hrvatskoj, Francuskoj, Njemačkoj, Švicarskoj i Srbiji. Njegove skulpture na otvorenom mogu se vidjeti i na mnogim drugim mjestima, no poneke su se u vihoru rata u Bosni izgubile. Prava izložba može se vidjeti i u njegovom dvorištu, a o ateljeu i stanu da ne govorimo.

Atelje je godinama imao u Puli, ali ga je gužva grada sve više smetala, stoga se prije osam godina sa suprugom uputio prema istočnoj obali Istre u potrazi za novom lokacijom. Želio je naći mjesto za stvaranje daleko od ljetne gužve, turista, prometnog kaosa i nerviranja.

- Kada sam živio u Puli, ljeti mi je od stana do ateljea trebalo više vremena nego što mi sada treba da od Hrboki dođem u grad. Ta me je nesnosna gužva natjerala da nađem atelje izvan grada. Rijetko kada se vraćam kada nekud prođem, ali kad sam autom prošao kroz Hrboke, nešto me je natjeralo da se kod spomenika okrenem i vratim. I tako sam tu i ostao. Ovo mi je peti i nadam se posljednji atelje, kaže Rešić. Kupio je dio stare kuće s ogromnim zemljištem u susjedstvu stare škole. Tišina ovog kraja toliko ga je obuzela da o seljenju više ne razmišlja. Ovdje namjerava pustiti korijene, kao što su to učinila stara stabla maslina koja je zasadio u svom vrtu.

Svaki kutak stare nadograđene kuće ispunjen je skulpturama u kamenu, keramici, bronci, staklu, željezu, poliesteru i drvu. Svaki materijal dovoljno je izazovan za obradu pa tako radi više stvari odjednom. Produktivnosti ne nedostaje. Odnedavno ga je angažirala i Općina Barban za izradu medalja za njihovu smotru vina, a razgovara i o izradi skulpture konjanika Trke na prstenac koja bi se smjestila negdje u Barbanu.

Rešić se bavi i slikarstvom, ali i uređenjem interijera, ali za vlastiti gušt. I to je, kaže, vrsta umjetnosti. Gotovo svaki predmet, komad namještaja ili element u preuređenoj kući djelo je njegovih ruku. Poslove je kod uređenja teškom mukom prepuštao majstorima, za kojima je uvijek morao popravljati. Sve je te »zanate« ispekao u školi Primijenjenih umjetnosti u Zagrebu na odjelu industrijskog dizajna i kiparstva. Najviše ga zabavlja od starog komada namještaja učiniti sasvim nešto novo, ali da ima patinu starog. Tako je nastala šarmantna starinska kuhinja, spavaća soba, kupaonica, namještaj u dnevnom boravku.

- Nisam od onih koji prije nego nešto učine naprave skice. Uvijek sve radim iz glave. Nikad ne počinjem s radom dok sve u potpunosti ne smislim. Tako radim sve svoje skulpture, a isti je slučaj bio i kod uređenja kuće, veli.

Umjetnik u selu uvijek je priča za sebe, ali Hrbočani su Rešića odlično prihvatili. Već pet godina Alija sa svojim zetom za Praznik rada priprema veliku feštu za svoje prijatelje i Hrbočane koju je nazvao Susret prijateljstva. Od prošle godine mještani zabavu ne gledaju iz prikrajka. Uključili su se u feštu koja je u Rešićevom dvorištu okupila 350 ljudi! Zabavljala ih je pjevačica Maja Šuput, organiziralo se natjecanje u kahanju. U kratkim crtama - uživalo se. Pripreme za ovogodišnju feštu polako se zahuktavaju.

Akademski kipar ima puno zamisli kako pokrenuti i neka kulturna zbivanja u ovom kraju. Jedna od njih je i uređenje galerije u prostoru stare škole. Druga je kiparska kolonija, iz čije bi radionice mogle nastati skulpture koje bi se postavile po svim selima na Barbanštini.

